

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 18:56
מוצאי שבת: 19:46
רכיזו תם: 20:35

מוסף ב-7500 עותקים בכל הארץ

פרשת "כי תבוא" - גליון מס' 209

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 18:39
מוצאי שבת: 19:49
רכיזו תם: 20:38

שנה ז' - עלון דו שבועי | העלון טעון גזירה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

ו'שמות בטל"א" (כו. ט).

מובא במשנה בביכורים (ג. ה): "העשירים מביאים ביכורים בקלות של כסף ושל זהב, והעניים מביאים אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה, והסלים והביכורים ניתנין לכהנים". הגמרא בבבא קמא (דף צב.) למדה ממשנה זו את המקור לאמרה 'בתר עניא אזלא עניותא' (אחר העני הולכת העניות; וכך הביא הברטורא במשנתיו), שלא רק שמביא ביכורים מתבואתו הדלה, אלא אף הסל נלקח ממנו.

ורבים הקשו, לכאורה יש לתמוה מדוע באמת לוקחים מהעניים אף את סל הנצרים הקטן שבו הביאו את ביכוריהם?

אלא, ביאר האדמו"ר רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל - מהרי"ד מבעלזא: על הפסוק (להלן כו. ט): "ושמרת ועשית אותם", כתב רש"י: 'בת קול מברכתו: הבאת ביכורים היום - תשנה לשנה הבאה, ועל כן לעשירים מחזירים את כלי הכסף, כדי שיביאו גם בשנה הבאה בכלים יפים אלו, מה שאין כן מהעני לוקחים את סלי הביכורים שבו הביא את ביכוריו, ואומרים לו: תזכה בשנה הבאה להביא ביכורים בכלים של כסף זהב!

מעתה, זו כוונת המימרא 'בתר עניא אזלא עניותא': שאזלה וחלפה לה העניות, ולא תשוב עוד, כלשון הכתוב (איוב יד. יא): "אלו מים מני ים", ואם כן מברכים אותם בברכה הגונה, ולכן לוקחים מהם את סלי הנצרים - כדי לרמוז להם שבשנה הבאה יזכו להביא ביכורים בסלים של כסף זהב!

ו'שמות בכל הטוב" (כו. יא).

ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש" (כו. ט).

מפרש רש"י: "אל המקום הזה - זה בית המקדש; ויתן לנו את הארץ - כמשמעו". לכאורה, הלא הביא את הארץ קדמה לבנין בית המקדש, ומדוע הקדים הפסוק את בית המקדש לביאת הארץ?

עוד עלינו לברר: מה היתה כוונת רש"י במה שכתב "כמשמעו" על המילים "ויתן לנו את

אין עורכים חשבון נפש

אלול, ימי חשבון הנפש, ואנשים שואלים: מה עלינו לעשות. הרי אין אדם משים עצמו רשע (כתובות י"ז ע"ב). ומאיך גיסא אין אנו עזי פנים וקשי עורף לומר לפניך צדיקים אהנו ולא חטאנו.

רשע איני, וצדיק גם לא. "כגון אנה, בנינו". אז מה עלי לעשות? האם עלי לעבור על ה"משנה ברוה" סעיף אחר סעיף, לראות במה איני מושלם? הרי אתקע בסעיף הראשון, של "תגבר כארי לעבודת בורא, שיהא הוא מעורר השחר!" ואם לא שם, אזי בהמשך, "שוית' ה' לנגדי תמיד"... הכלל, מה יש לעשות.

והתשובה פשוטה, והדרך קלה, וגמרא מפורשת מתווה אותה: תניא, רבי יוסי הגלילי אומר, צדיקים יצר טוב שופטן [פרש הגר"א: מנהיגם], שנאמר: "וליבי חלל בקרב" (תהילים קט, כב). רשעים, יצר הרע שופטן. שנאמר: "איום פשע לרשע בקרב ליבי; אין פחד אלוקים לנגד עיניו" (תהילים לו ב). בניונים זה וזה שופטן, שנאמר: "כי יעמוד לימין אביון להושיע משפט נפשו" (תהילים קט, לא). אומר רבא: כגון אנו בניונים. ימרו ליה אביי: אם כן, לא שבק מר חיי לכל בריה. ואמר רבא: ידע אדם בעצמו, אם צדיק הוא או רשע.

מה נאמר כאן? לכאורה, נתחדש כאן שיש צדיקים שאין להם כל התמודדות, כענין שאמרו (בבא בתרא ז' ע"א) ששלושה לא שלט בהם יצר הרע [לאחר שדחקו עצמם כל כך להתרחק מן העברה (נוספות)], אברהם יצחק ויעקב, ויש אומרים אף דוד. ויש רשעים גמורים שהם בראשית רבה לד, י' לחלוטין, וכל השאר מתמודדים ובבחינת בניונים. ואם כן קשה: מהו שאמר רבה שיכול האדם לדעת בעצמו האם צדיק הוא או רשע. ודאי שאינו לא צדיק ולא רשע, מאחר בכל ימות עולם היו שלושה או ארבעה צדיקים שלא שלט בהם היצר הרע. ובדאי אין חלקנו עם הרשעים שאין להם שום התמודדות

שיש איסור לשון הרע גם במחשבה גרידא, איסור מדאורייתא לחשוב בגנות חברו. מישהו מתמודד? סומכים על ה"חפץ חיים" המקל.

ועל מה סומכים באיסור לדבר דברים בטלים, "ודברת בם" (דברים ו, ג) ולא דברים אחרים (יומא ט' ע"ב)? נו, אין לך אדם בישראל שאינו מחויב עשה (זבחים ז' ע"א). כלומר, הרמנו ידדים. לא לחלוטין, התקוה מפעמת, אולי פעם, עכשיו ודאי לא. זה מתחת לנקודת הבחירה שלנו.

ולגעת - לא להזיז, לגעת בגפורים בשבת, הס מלהזכיר. אין כלל התמודדות, לא יעלה על הדעת. לאכול חלילה חלב בתוך שש שעות למרק עוף, אין לחשוך בנו, ובצדק. ברוך ה', זה מעל לנקודת הבחירה שלנו. מי מדבר על ציצית ותפילין ושלוש תפילות ליום. כונה בהן, זה ענין אחר.

אבל בענין אבל לשון הרע, אנו מתמודדים. נכון, מתמודדים ומנצחים, אבל מתמודדים. בטמירת העינים, מתמודדים ומנצחים. זה קו החזית, והוא שונה מאדם. לאדם, זה שטח המערכה, ובו נטשת המלחמה.

וכשיוצאים יסוד זה, חשבון הנפש קל וברור. נזכור, היכן היתה נקודת הבחירה שלנו אשתקד, היכן עבר קו החזית, במה התמודדנו וכמה קשה היתה המערכה באותם שטחים, ונסקור את מצבנו כיום, האם התקדמנו או נסוגנו, האם כבשנו שטחים חדשים או הוכרענו. וגם אם מתמודדים אנו באותו מקום ובאותם דברים, האם המערכה קלה יותר או כבדה יותר. ונדע, לפחות, האם אנו בכיון עליה או ירידה, התקדמות או נסיגה. והסבא מסלובודקא אמר, שזה הדבר העיקרי עליו דנים במרום, האם המצב בכיון צמיחה או כמישה, התפתחות או הסתאבות. כי בימי הדין באים אנו לבקש אשראי, וכשמבקשים אשראי בוחנים נקודה אחת: האם העסק בפריחה, האם הוא כבוגמת צמיחה. או אז יתן האשראי ביד רחבה! (נהגות)

ומחוסם. מדוע היה עליו להעיד על עצמו שבינוני הוא, בדאי מעטים ובדודים הם המצויים בשני הקצוות. אבל הביאור עמוק יותר. הסכיתו ושמעו.

בכל אדם - ליתר דיוק: כמעט בכל אדם, למעט צדיק גמור או רשע גמור - מסתתרות שלוש ישויות: צדיק גמור, רשע גמור, ובנינו. הכיצד? הן זה יסודו של הרב דסלר זצ"ל, בענין "נקודת הבחירה". ונסביר במשל: בשעתו, פתחה גרמניה במתקפה על רוסיה, ונבלמה בסטאלינגרד. רוסיה התעשתה ופתחה במתקפת נגד, שהסתיימה בהתמוטטות גרמניה וכיבוש ברלין. מה היה כאן? היתה התנוששות, בה כל צד רצה להרוס את השני עד תום. אבל בפועל, נתחם קו החזית במקומות מוגדרים, והוסט עם התקדמות הצבא הכובש לכאן או לכאן. וכך גם במלחמת היצר, "המלחמה הגדולה" כלשון "חובות הלבבות" (שעה פ' פרק ה'). היצר הרע רוצה למוטט כלל, ככתוב: "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו" (תהילים לו, כב. קידושין ל' ע"ב), אבל בפועל נוקט הוא בשיטת השכלים: "כך דרכו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו עשה כך" (שבת קה ע"ב, ד"ה ג' ע"ב).

ובמלחמה, כמו במלחמה: שטח שנכבש, נכבש, המערכה נטשת בקו החזית. הכח התוקף יצאו ויספחו לשטחו, ואז יעתיק את החזית הלאה, לכבוש נתח אחר נתח. אלא אם ינצח הצד שנכבד, יחדוך את הופלש וישהר חבלי ארץ רבה זה. כך גם במלחמת היצר. יש שטחים שנכבשו על ידי האויוב. שבתניים, על כל פנים, שליטתו בהם מוחלטת, אין שם בכלל התמודדות, כך, למשל, בענין דברי רבי חיים מברסק (הלכות תפילה פ"ד ה"א) ש"אם אין ליבו פנוי ואינו רבה את עצמו שעומד לפני ה' ומתפלל, אין זה מעשה תפילה והרי הוא בכלל 'מתעסק' שאין בן דין מעשה, ועל כן מעכבת כוונה זו בכל התפילה. שבמקום שהיה 'מתעסק' דינו כלא התפלל כלל, וכאלו דילג מילות אלו". התיאשנו מראש, ואנו סומכים על מרן החזון איש המקל, או שיטת בעל ה"תניא" ("ח"א פרק י"א)

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

המכון לט"ם
עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין,
מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פנ"ל: 054-8484945 רפאל ש.

AP
HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

שרוליק קרויזר
המת מט"ח
המחירים הכי טובים בשוק
סניף ר' יהודה הנשיא 33, אלעד.
נייד 050-6379544.

הללויה
מגשימה הזדמנות לחלום!

אגם פאלאס אירועים
גיסן 11 פ"ת טל. 9316606

הפרשת תר"מ לפי דעת השו"ע
כולם מצטרפים לבית המעשר מה איתך?*
ספר יקר ערך מתנה למצטרפים החדשים
המכון למצוות התלויות בארץ
08-9214829
תצטרף - תהדר
בית המעשר

ר"ר חנה
התקליטן רפאל חכמן
פנ"ל: 052-2567240

בדיקת עיניים מקצועית
ע"י אופטומטריסט
עם מכשור חדיש ומתקדם
חדש! הסדר לחברי מאוחדת
הסניף המחודש והמורחב באלעד:
רח' רשב"י 21 (מול נחלת יצחק)
טל: 054-2634-280

80 חגיגות, שופעת טוב-לב, גב' טויבע ארליך שמה, אשה משופעת בחכמת חיים. לפני שהגענו לטבריה היא בקשה ממני חסד קטן: היום י"ד באייר פסח שני, יום ההילולא של התנא רבי מאיר בעל הנס. ומשום שהיא חייבת לתנא הקדוש חוב מאז ימי ילדותה, היא ביקשה עזרה להגיע לצינונו של הצדיק. הייתי סקרנית לדעת מהו החוב והיא סיפרה: "אבי משך ז"ל גר בירושלים בימי העוני והרעב הקשים שפקדו את ירושלים באותה העת. אחד מצדיקי ירושלים הציע לו לנסוע לצינו התנא רבי מאיר בטבריה ולהתפלל לפני הקב"ה שבזכות התנא הקדוש יפתחו לו שערי פרנסה. אבא נסע שבוע ימים בדרכים ובסכנות. בכה על הצינו. חזר לירושלים והתהפך עליו גלגל המזל.

הוא למד את מלאכת הצורפות ותוך שנתיים הפך לאחד מעשירי ירושלים ומעמודי החסד שלה. הוא הותיר למשפחתו ירושה גדולה של ממון וכנסים. לאבא היתה הכרת הטוב גדולה לרבי מאיר, ומדי שנה בהילולא פקדנו את הצינו והתפללנו גם בצוואתו ביקש אבי שכל עוד אתם חיים עלי אדמות, תפקדו את הצינו בי"ד באייר ותודו להקב"ה על רוב חסדו שהרעיק עלינו בזכותו של התנא הקדוש".

ועוד הוסיף האב בצוואתו "אני מבקש ממכם שתחפשו כל שנה כלה עניה ותדאגו לצרכיה מן המסד ועד הטפחות, כולל שכר דירה לשנה שלמה. נו... כך פנתה האשה ושאלה, רוח'ה מתי את מתחנת? בביישנות גדולה סיפרתי לה ששלשום התארסת, ואתמול הסתובבתי שעה ארוכה בי"ד חדווה" כדי למצוא כמה שמלות מתאימות, ואולי גם שמלת כלה.

טויבע ביקשה אותי חזק חזק עם דמעות בעיניים ואמרה: "רוח'ה אני מאושרת בשבילך, את לא צריכה גמ' חיים, אנחנו הארליך-ים ניתן לך הכל, ממש הכל, את רוח'ה הגעת אלי מתנה מרבי מאיר, גם תלווי אותי לצינו וגם תהיי הכלה שתזכה השנה בכספי הכנסתה לחופה".

הרב י' האזין בקשב רב וציין: "אין ספק, האזוניים הנקיות שלך סוללות וימשיכו לסלול לך דרך ברוכה ומשובחת בהמשך חיך".

ראוי לחדד את הדברים שוב ושוב: בעולם הזה אין מקבלים שכר על מעשינו הטובים, שכר בהאי עלמא ליכא, אבל תנאי "שרות" הולמים בעולם הזה מקבלים ועוד איך, וזו בודאי רק דוגמא קטנה, שראוי להאזין לה לצורך האיזון שלנו...

כבר בתחנה הבאה. אף אחד לא יכריח אותי לשמוע מה שאסור לי".

הנהג החצוף לא רק שלא התכוון לכבות את המכשיר, אלא הוסיף חטא על פשע ואמר: "אם תרדי כאן לא תקבלי את כספך חזרה". הנוסעים צחקו בלעג.

הרב י' גולדסקינד נע באי שקט על כסאו. הוא הבחין במתרחש מסביב וברב-שיח שהתנהל בין הנוסעים, הסיר את האזוניות והקשיב.

"לא בקשתי את כספי חזרה", השיבה רוח'ה, עצור לי כאן ואסע לדרכי עם מונית אחרת. אתה לא יכול להכריח אותי להקשיב לדברך". בשלט הענק היה רשום "ואדי ערה", אזור עם התיישבות ישמעאלית צפופה. הרב י' ביקש מהנהג להיעתר לבקשת הנוסעת ולסגור את הרדיו, אך נענה בשלילה. "סלח לי כבוד הרב, אתם לא הנוסעים היחידים פה, יש נוסעים שדוקא נהנים מהרדיו, אני צריך לשרת את כולם. שימו פקק באזוניים ואם היא רוצה לרדת שתרד".

"אסור לך לרדת לכאן" אמר לה הרב י' "בוודאי ערה היו אירועים אלימים, זה אזור עויין, בצומת מגידו תוכלי לרדת, צר לי שאלה הם פני הדברים... אבל ההנהגה שלך ראויה להערכה רבה!". בצומת מגידו ירדה רחלי, נכנסה לתחנת ההסעה והמתנה. הרב י' גולדסקינד עוד ניסה כמה פעמים לשכנע את הנהג לחזור בו מסירובו, אך זה התעקש והותיר את הנוסעת הצעירה מאחור. "ה' ישמור אותך", הרהר הרב בקרבו "ממש קידוש ה'".

50 דק' אח"כ היה כבר הרב י' בדרכו לאוהל האבלים בשכונת המזרח בטבריה. הוא חצה את הכביש ולפתע הבחין בנוסעת הצעירה ממונית השרות, ולצידה אישה קשישה הצועדת באיטיות. השתיים צועדות שלובות ידיים. הרב י' נעצר. "כבוד הרב, ברוך ה', שלוש דקות אחרי שירדתי עצרה לידי מונית שרות עם נהג אדיב. הנסיעה היתה שקטה. ברשותך, הייתי רוצה לספר לך מה בדיוק התרחש במונית השניה, כל דבר שמתחיל בקידוש ה' כנראה גם מסתיים בקידוש ה'".

"שמי רחל קדמון ואני גרה במרכז הארץ. נסעתי היום לטבריה כדי לבשר לדודתי שם על ארוסי הקרובים. מאז עמדתי על דעתי, אני מקפידה על "אזוניים נקיות", מתרחקת מרכילות ודברי הבאי, וכל שכן ממוסיתים לא ראויה. מה שראיתי היום במונית היה נסיון לא קל עבורי, אבל בסייעתא דשמיא ירדתי על מנת לעלות. עליתי למונית הבאה והתיישבתי ליד גברת קשישה כבת

אין ספק, כי אם יהודי מקפיד לא להכניס לאזוניו דברים בטלים, דברי הבאי וענינים שהנפש היפה סולדת מהם, טובים סיכוויי להצליח במשימה לעדן את לשונו וטהרתה והוא בדרך המלך.

רוח'ה קדמון קיבלה את עצמה קבלה שראוי להתכבד בה. קבלה שנקראת "אזוניים נקיות". בהיותה נערה בת-מצוה, שמעה דרשה שעוררה אותה להתייחס לאזוניים כאל האיבר הראשון במעלה. היא זכרה את מילותיו של הדרשן: "האזוניים הן מקור האיזון של הגוף, כן, האיזון הגשמי מתאזן מן האזוניים, אבל הרבה יותר חשוב ממנו הוא האיזון הרוחני. אם יהודי רוצה להתעלות במעלות היראה, עליו להקפיד על אוזן נקיה, ללא הבליים, ללא רכילות ובודאי ללא לשון הרע, וכמובן ללא מוסיקה מקולקלת שפוצעת את הנשמה". וכך עם קבלה של שמירת האזוניים, גדלה רוח'ה והגיעה לפרק "האשה נקנית".

הרב י' גולדסקינד היה צריך לנסוע מירושלים לטבריה לניחום אבלים. כהרגלו בדרכים הוא היה מאזין בקשב רב לשיעור הדף היומי. מתחת לבית שחי אחז במסכת "קידושין" והמתין למונית שרות צפונה. בתיקו היו מנוחים עוד מספר ספרים, שיעזרו לו בשיחת ההספד שאמור היה לשאת בטבריה.

כשנעצרה המונית, נכנס הרב פנימה, התיישב סמוך לנהג וניתק עצמו לחלוטין מן הגעשה סביבו. בתחנה הבאה עלתה בחורה חרדית וצנועה, היא שילמה מחיר נסיעה לטבריה, והצטנפה בחלק האחורי שבמונית וניסתה גם היא להתנתק מן הגעשה במונית, אך לשווא. שלושה נוסעים נוספים שעלו בתחנה הבאה הכירו את הנהג, ובין הארבעה הפתחה שיחה ערנית ורעשנית על הבלי העולם. מספר דקות אחר כך ביקש אחד הנוסעים לפתוח את הרדיו, ומוסיקה קולקלת עם מילים איזמות בקעו לחלל המונית והצליחו לכבשה.

רוח'ה ניסתה לאטום את אזוניה עם פתיתי צמר-גפן אך ללא הועיל. הרעש היה מחרש אזוניים. מצד אחד הרכילות הזולה של הנהג וידידיו, ומאידך הפזמונים הרדודים. בקיצור, מפגע אזוניים מן החמורים שידעה רוח'ה מעודה. מה עושים?

"אני מרגישה כוונות באזוניים", הרהרה ואזרה אומץ. "אדוני הנהג", פנתה בלשון רכה, "אני מאוד מבקשת אם אפשר בלי רדיו, זה מפריע לי". פנייתה רק הוסיפה שמן המזווה. הנוסעים חסרי הנימוס המשיכו בשיחתם הקולנועית והורו לנהג להגביר את הווליום, להכעיס. "נהג" אמרה רוח'ה בתקיפות מעודנת, "אם לא ייסגר הרדיו אני מבקשת לרדת

הלכה לשבת

האם שייך ביטול כלי מהיכנו בכלי ח"פ שכבר השתמשו בו?

לזרוק הצלחת עם הקליפות, כבר נתבאר לעיל דאין בזה משום ביטול כלי מהיכנו. ועיין בשלחן שלמה ח"ב (סי' שיד הערה יב) שמותר לטלטל בקבוקים ריקים, אע"ג דעשויים מתחלתם לזרוקם לאשפה לאחר שיתרוקנו, שהרי רגילים הרבה למלאותם ולהשתמש בה עוד, הילכך ודאי תורת כלי עליהם עד שירוקם לאשפה, דאז פקע מיניהו שם כל'.

וגדולה מזו כתב בשו"ת שרגא המאיר ח"ו (סי' כג אות ב') דאפי' בקבוקים ריקים שאפשר לקבל עליהם כסף כשמחזירים לחנות, אינם מוקצה ומותר לטלטל, דכל זמן שיכול להשתמש בהם לכלי שתייה, הוי כלי היתר. ע"ש. ובמשנ"ב למעשה (סי' שח אות ע) כתב הרב שבט הלוי, דכלים חד פעמיים הראויים לשימוש חוזר, כגון כוסות שזורקם לאשפה, אינם מוקצה.

ואמנם מי שאינו רגיל להשתמש בבקבוק לשימוש חוזר, כתב במאור השבת ח"ב (עמוד תקטז) בשם הגרש"א דהוי מוקצה, רק שלפעמים אפשר להתיר מדין גרף של רע"ע. ועיין בקונטרס בעניני מוקצה מהגר"פ שיינברג, בסוף ספר שלמי יהודה (עמ' רסא) שהעיר, דא"כ נפל כל ההיתר דשבירי כלים בבירא, שהרי אין אנו משתמשים בשבת בשבירי כלים. ולכן צ"ל דלא נשתנה המצב היום מהמצב שבזמן המשנ"ב, וגם בזמנו לא היו משתמשים בשבירי כלים, ומ"מ מבואר דיש על שבירי הכלים דין כלי, ולא דמי לדיני טומאה דבשבירי כלים אין דין טומאה, וכמבואר בגמ' (שבת כג). לענין מחט שאינה נקובה, דלענין טומאה בעיני כלי בפועל הראוי עתה לשימוש, אבל לענין מוקצה די בזה שהיה כלי וראוי לחזור להיות כלי, או דזימנין דנמלך עלייהו ומשוי להו מנא כמות שהוא לנטילת קוץ, ולכן בשבירי כלים סגי במה שראוי להשתמש בהם, אף שבפועל אינו משתמש בהם.

(ילקוט יוסף שבת, מהד' אלקיים, ח"ב, עמ' שפא)

דין ביטול כלי מהיכנו שייך גם בכלים חד פעמיים, אולם אם נותן את הקליפות לפי שעה, בלא הכי כבר נתבאר שאין בזה איסור מבטל כלי מהיכנו.

הנה יש לדון בכלים חד פעמיים המצויים בזמננו, דאחר שמשתמשים בהם פעם אחת זורקים אותם לאשפה, אם שייך עלייהו איסור ביטול כלי מהיכנו, ד"ל דדוקא כלי חשוב העומד לשימוש תדיר, בזה שייך איסור ביטול כלי מהיכנו, משא"כ הני כלים העומדים לזריקה, לא שייך בהם דין ביטול כלי מהיכנו. ועוד יש לעיין אם יש לחלק בזה בין כלי חד פעמי שעדיין לא נשתמש בו, או באופן שמנקה אותו ועושה בו שימוש חוזר. ובפשטות נראה דגם בכלים חד פעמיים שייך דין ביטול כלי מהיכנו, בפרט שיש משתמשים בהם כמה פעמים, ולא גריעי מההיא דסי' ש"ה סעיף י"ג, בשירי מטלניות שבלו, דתורת כלי עלייהו, ושרו בטלטול. והוא הדין בכלי חד פעמי דנחשב ככלי לכל דבר. ואם זורקו לאחר השימוש הראשון, זהו אצלו השימוש הנעשה בסוג כלים כאלה, שימוש חד פעמי, ושייך ביה דין ביטול כלי מהיכנו, אף לאותם שזרדם לזרוקו אחרי השימוש. ואמנם אם הוא ביטול לשעה, שנותן שם הקליפות על דעת

ברכת מזל טוב

לידידנו היקר העומד לימינו בכל עת, מוזיל מכספו למען החזקת תורה, אהוב לשמיים ולבריות, ה"ה אסף פרוץ ומשפ' ה"ו לרגל הולדת הבת בשעטו"מ

יה"ר שיזכה לרוות ממנה נחת יהודית אמיתית בדרכי אימותינו הקד', ושרק קול שישן ושמחה ישמע בביתו כל הימים, אכ"ד.

<p>לעילוי נשמת מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה הי"ו, יעל בת רבקה ע"ה, עדיה ע"ה בת סיון תחי'.</p>	<p>לרפואת שושנה פורן בת טאוס תחי', סעידה בת סאלם תחי', מיכל בת אסתר תחי', שרה בת לאה תחי', שושנה בת אליס עישה תחי'.</p>	<p>העלון מוקדש - להצלחת שלום אפל ורפי בן טינו מגזי ה"ו וכל משפ', אילה בת פורן שושנה וכל משפ', שמעון בן דבורה שירה ושיין תהילה בת שרה אורלי ה"ו, פנחס ואיתמר (תומר) בני אביגיל ה"ו, ישי ונסים בני אילה ה"ו.</p>
--	--	---

גרפיקה: אהרון 052-7657995 דרפסת: שכתובות 052-9094995